

Корженко, Світлана. "Директор привіз розкладачки, і ми жили на студії" [Текст] : [деяки факти з біографії видатного режисера-мультиплікатора Давида Черкаського, який був мешканцем Деснянського району] // Газета по-українськи. – 2018. – 2 листоп. (№ 84). – С. 24 : фот.

<https://gazeta.ua/articles/people-newspaper/direktor-priviz-rozkladachki-i-mi-zhili-na-studiyi/867311>

"Директор привіз розкладачки, і ми жили на студії"

—□ Месяц назад пришел проводить Давида. В реанимации увидел его в трубках и понял: это — конец, — каже актор 68-річний Євген ПАПЕРНИЙ про свого друга-мультиплікатора Давида ЧЕРКАСЬКОГО, 87 років. Він помер 30 жовтня. Два місяці тому переніс інсульт. З того часу лежав у лікарні.

Давид Черкаський народився у Шполі на Черкащині в єврейській родині. Дворічним разом із батьками переїхав до столиці. Закінчив Київський інженерно-будівельний інститут.

—□ Малював, відколи себе пам'ятаю, — розповідав Давид Янович. — Хоча спеціальної освіти не здобув, у художні гуртки не ходив. Малював на папері простим олівцем. Жодних фарб. Та після закінчення школи не міг піти вчитися на художника. Документи від абітурієнта-єврея престижні інститути приймати відмовлялися. погодилися взяти у Київському інженерно-будівельному. Після закінчення працював за фахом. Роботу не любив. Уранці писав цифри — від однієї до восьми. Кожну відпрацьовану годину

закреслював.

1959-го пішов у Творче об'єднання художньої мультиплікації кіностудії «Київнаукфільм».

— Тільки-но її відкрили, подався влаштовуватися, — згадував він. — Перед тим намалював на трьох склеєних ватманах бенкет богів. Директор студії глянувши одразу взяв мене на роботу. Хоча на місце претендували ще 30 людей. Я став щасливий. Працював зазвичай до півночі. Приходив додому і якнайшвидше лягав спати, щоб із самого ранку знову бігти на студію.

За п'ять років Черкаський зняв свій перший мультфільм «Таємниця чорного короля». Створив понад 30 стрічок. Найвідоміші — «Пригоди капітана Врунгеля», «Лікар Айболить», «Острів скарбів».

— «Лікар Айболить» — мій улюблений мультфільм, — казав Давид Янович. — За місяць до здачі директор привіз нам розкладачки, і ми жили на студії, щоб не витратити часу на переїзди. До третьої-четвертої ранку працювали, о дев'ятій продовжували. Готували картоплю, відкривали оселедці. П'янства не було, але до обіду вже пили чарку. Навіть у футбол грали на студії.

Пішов з мультиплікації 21 рік тому.

— 1997-го треба було зняти пілотний ролик мультфільму про піратів і звірів. Результатом був задоволений. Але одна людина сказала: «Давиде Яновичу, так уже ніхто не робить». Зрозумів, що постарів і більше мультфільмів не зніматиму.

Був президентом міжнародного фестивалю анімаційних фільмів «КРОК». Розробляв комп'ютерні ігри. Любив танцювати, кататися на лижах і грати у футбол.

— Давид був добрим і щедрим, — каже Євген Паперний. — Довіряв усім, як дитина. Через це не раз його розігрували. Якось я сидів у композитора Володимира Бистрякова. Раптом дзвонить телефон — Черкаський. Просить Бистрякова. «Якого Вовку? Ти ж до мене подзвонив», — відповідаю. За кілька хвилин телефонує знову. Кажу: «У вас там щось заклинило. Знову до мене попав. Біжи до сусіда й від нього Вовці подзвони». Він набрав ще раз. Піднімаю слухавку: «Піди з автомата спробуй». Черкаський розбудив дружину, попросив дві копійки на дзвінок. Коли повернувся додому, розказав їй про проблему з телефоном. Наташа засміялася: «А тобі не здається, що Женя сидить у Вовки?»

З дружиною, мультиплікатором 69-річною Наталією Семенівною, Черкаський прожив у шлюбі 41 рік. Виховали сина 40-річного Олександра. Він — режисер, знімає рекламу.